

storslået osv. Og så igen videre med tog til Vila Real de San Antonio og over med den lille færge dernede ved Algarvekysten til Portugal over grænsefloden. Portugal virkede slående og markant mere gammeldags og fattigt end Spanien, men også hyggeligt. Vi bumlede af sted i et utroligt langsomt tog hele vejen langs Algarvekysten og så kontrasterne med hotellerne ved Algarve og så det gamle. Vi kom til Lagos, hvor der til min store glæde endnu var et af disse hyggelige naivistiske revolutionsmalerier fra 74-75 om MFA e povo (Movimento de Forças Armadas, militærbevægelsen og folket). Således opløftede tog vi videre til en lille strand Praia da Salema uden for Lagos, hvor de gamle malede fiskerbåde endnu var, og så til Sagres, hvor vi så Henrique O Navigadors (Henrik Søfarerens) universitet og store kompas. Som man kan se, forsøgte jeg hele tiden at trække detteher med mødet med godset længst muligt. Min rejsceledsagerske kom til stadighed med stikpiller om godsejeren (altså mig) og det store portugisiske landsted osv., og hvordan det nu hang sammen med min socialistiske holdning og solidaritet med de portugiske landarbejdere og MFA og povo, Otelo de Carvalho osv. Samtidig med at hun på den anden side var spydig over, at det nok var en dårlig investering og at man skulle holde sig fra projektmageri osv.

"Take an orange".

Nåh, til slut kunne jeg ikke trække den længere, vi havde set alle strandene omkring Sagres, fået arroz con mariscos i Vila do Bispo osv., så nu måtte jeg til slut gå med på, at vi tog bussen til Odemira. Vi ankom kl. 12 til en meget søvning by, der virkede lidt bondsk. Der sad nogle enkelte gamle på torvet og spillede skak med nogle store skakbrikker, og der var en mand, der solgte alt muligt fra en lille bod på torvet og der var fasaner og ænder. Og så os. Vi sad på en café og ventede på, at Jaime Amaros ejendomsmæglerfirma, Real Estate A/S, skulle åbne efter siestaen. Endelig skete det: Vi kom ind i forretningen og sad og ventede, sekretæren havde åbnet og vi ventede en time på Sr. Amaro. Pludselig kom han farende ind på kontoret, gestikulerede og råbte, gav beskedder til højre og venstre, snakkede med to-tre andre, der også sad og ventede, bl.a. en dansker, som var landmand dernede og sad og lignede en bonde med store røjsere og mudder på tøjet. Han var lige kørt derind med sin traktor. Til slut snakkede han med os, og da han opdagede, hvem vi var, begyndte han på formfuldendt engelsk at beklage sig over denne Associasaos danske advokat Lars Kjeldsen, som spurgte om alt hele tiden og hele tiden trak sagen og den endelige handel i langdrag. Vi anede intet og sagde nå og næ og buh og bæh. Han kunne dog også være meget venlig og nærmest lidt fidel som en ejendomsmægler vist også skal være. Han virkede som en verdensmand. Efter endnu nogle telefonsamtaler og snakker med andre folk, der kom ind og ud af kontoret, trak han os lige pludselig af sted og kørte os ud (op) til quintaen i et hæsblæsende tempo. Jeg husker bare at det kørte op og op og rundt og rundt og så af sted i fuld fart gennem nogle meget små veje med huse på begge sider, og så var vi der endelig. Hele vejen var han ivrigt snakkende om stedet og at der var nogle vesttyskere (det hed de dengang), der stod på spring for at købe stedet, hvis vi var for langsomme osv. osv. Endelig ankom vi så til "vores" portugisiske landsted, gods, farm, quinta, Rio Mira osv. (Jeg havde dårligt nok hæftet mig ved at vi på vejen var kørt over en bro, hvorunder der var et mudderpølagtigt vandløb, som skulle vise sig at være bemeldte Europas reneste flod, som havde startet det hele).

Jaime Amaro gestikulerede iøvrigt og tegnede og fortalte og viste rundt på hele farmen. Han sprang ind blandt appelsintræerne, der stod flot og med masser appelsiner på: "Please take an orange", kommanderede han næsten, og det gjorde vi så. Vi så husene, Porcos var dengang jo vitterligt en svinesti, der gik dyr rundt, og der lå en gammel udslidt bil henkastet bag ved hovedhuset. Alle husene var lukket af. det havde stået til salg i nogen tid. Men alt var flot: træerne, appelsinerne, korkegene, blomster, buske osv. Men så kom vi til perlen over alle perler: Kildedalen. Her var alle de små statuer intakt, masser af blomster og stauder i bedene, vandet løb alle steder, kildesystemet fungerede og der gik en dame rundt og passede det hele. Hun var ansat af Sr. Amaro for at passe på det hele, indtil det blev solgt. Sr. Amaro snakkede en del med hende, og så pludselig var han væk, idet han til slut formanede os endnu en gang, at der skulle handles nu og vi skulle købe hele stedet, for ellers ville disse vesttyskere lave hotel over det hele. Han troede vist, at vi var betydningsfulde folk og havde mulighed for at påvirke Sr. Leonard og Lars Kjeldsen, denne paragrafrytter og nidkære jurist, der ville vende ethvert komma i aftalen, før den blev skrevet under.

Kilden i Portugal, og damen i kilden.

Endelig alene på denne herlige farm...troede vi. For straks kom damen, der var ansat til at vande og passe især Kildedalen hen til mig og talte udelukkende portugisisk om en hel masse. Jeg troede endnu, at jeg kunne gøre mig forståelig på mit (ikke alt for stærke) spanske, men det gik slet ikke. (Jeg droppede senere idéen om at tale spansk til portugiserne, jeg tror, det er lige som dansk og tysk i forhold til hinanden, og opdagede at franskmændene kom langt bedre igennem med deres, så jeg begyndte at udtale de spanske ord på fransk, og så gik det lidt bedre, men dog...). Damen hev mig i armen hele tiden, og jeg forstod så meget, at hun var meget nervøs for sit job, når vi nu overtog landstedet og hun antog mig for at være den nye patron eller godsejer, der endelig var kommet. Jeg startede straks en forelæsnning om, at vi var en associasao og om socialisme, frihed og lighed og broderskab, og jeg var ikke godsejer og jeg skal komme efter dig. Det virkede ikke, som om hun var synderlig tilfreds med den forklaring, og holdt fast ved sit og ved mig: Jeg var godsejeren, og jeg måtte kunne bestemme, at hun kunne fortsætte med sit job. Hun var iøvrigt meget sød og venlig, men noget nervøs og insisterende. Endelig var klokken fem og hun tog sin cykel og kørte hjem. Hun boede lidt længere ned ad vejen efter købmanden, idet jeg havde givet nogle forblommede løfter om, at jeg ville gøre, hvad jeg kunne i forhold til den virkelige patron (= et 60 hovedet uhyre af en associasao, men jeg gik ind på det med patronen, for alt andet ville hun ikke acceptere). Og endelig var vi alene.

Vi slog så lejr, et lille telt, vi havde med nede på det flade stykke nede i kildedalen lidt tilbage, idet vi så håbede på selv at få ro og tid til at få klarhed over alle indtrykkene og problemerne. Samme aften satte jeg mig ned og skrev et 10 siders langt brev expres til Nardo i København om hr. Amaro, om Lars Kjeldsen, som jeg troede faktisk førte vores sag godt, det sluttede jeg ud af hr. Amaros utilfredshed, om vesttyskerne, som jeg troede var en afpresningsmanøvre og sidst, men ikke mindst om damen, som vi måtte

- Vi har observeret at floden Rio Mira fungerer som den skal...

(Udtalelse i modereferat. Farmen, december 1987)

Som den afgående ledelse gennem årene kun lagde beskeden vægt på omtanke og ansvar som fuldt berettigede dele af foreningsbegrebet, og ved indlæg i bladet kun sjældent at have beskæftiget sig med fornuftige retningslinier for foreningens og farmens kurs - er de kontingent-betalende medlemmer nu også blevet bedt om at rette ind - at fætte sig i korthed.

Et neurotisk forhold til en fri meningsudveksling blandt medlemmerne, også om årsagerne til foreningens efter 10 år stadig meget primitive forhold, og den ringe håndtering af farmens problemer og muligheder, syntes derimod at have lagt beslag på opmærksomheden.

Leonel fortalte under et ophold på farmen i foråret at kriminaliteten og tyverierne på egnen ikke bare er tiltaget, men også har ændret karakter. Han nævnte et tilfælde hvor han var blevet truet med kniv under en konfrontation, fordi han en sen aften pligttopfyldende var fulgt efter en varevogn, der var rullet ind på den ubeboede farms område.

At have mulighed for at regulere adgangen for kørtøjer til farmen i de perioder hvor der ikke er medlemsbesøg, og i de timer hvor nabofamilien Candcias Silva er gået til ro, er ikke nogen uoverkommelig opgave, og kunne måske dæmme op for problemet og spare Leonel for unødige bekymringer.

Vores hjælpsomme nabo har gentagne gange forslået en markering ved indkørslen. Medlemmerne har forlængst givet grønt lys, men ledelsen har karakteristisk nok ikke fundet det nødvendigt at reagere.

Som det før har været på tale kunne vi ved skellet til Leonels jord, anbringe to murede piller. Som en klassisk portugisisk markering af indgangen til farmen (for at undgå klamhuggeri), og som støtte for en aflåselig tværbom over vejen.

Leonel kan sikkert løse opgaven på egen hånd, hvis man bad ham, og hvis man udstyrede ham med en forståelig tegning og en forklaring.

Eller et par medlemmer med lyst og håndelag kunne løse opgaven. Medlemmernes virkelyst og forslag til forbedringer, en deltagelse i opbygningen af de faciliteter vi kunne få gavn af, er tilsyneladende noget der skaber en sær form for angst i byggegruppen, der så længe selv har haft vanskeligheder med virkelighedsopfattelsen og de realistiske muligheder på farmen.

Det virker meningsløst at så godt som alle gode kræfter er lammede, når vi nu i godt ti år har ventet på blot en lille smule begavet udspil.

Det står ikke angivet nogen steder i foreningens vedtægter, at vi skal efterstræbe den håndværksmæssig dårligste løsning, som kronisk tankeløshed

efterhånden har etableret som tradition. Det er ejendommeligt, når man for de samme penge kan vælge at følge en bedre, eller - hvis byggegruppen ønsker at demonstrere faglig kunnen - en ligefrem god byggeskik - som det nye konne gulv i Porcos.

I stedet for at beskæftige sig alvorligt med mulighederne på vores fælles farm, har lille gruppes urealistiske planer og drømme har fået lov at galoppere hovedløst omkring, og to gange drevet foreningen ud på falittens rand.

En enkelt gang har vi overværet et antal af foreningens valgte repræsentanter, også foreningens formand, den såkaldte koordinator, og den såkaldte formand for byggegruppen, med en inderlig forbundet støttegruppe, i stedet for at foretage sig noget fornuftigt og varetage samtlige medlemmers interesser, forsøgte at brække et pænt stykke af farmen, der efter den tillokkende tryksag at domme, skulle benyttes til et storstilet højskolebyggeri. Hvilke forestillinger man havde gjort sig om skoleplanerne - hvordan de skulle virkeliggøres, skulle opnå byggetilladelse, skulle opnå støtte, eller overhovedet finansieres, kom man ikke ind på.

I det udsendte materiale var det slemt påfaldende, at den rastløse minoritet var trætte af den (aldeles forståelige og -) accelererende skepsis fra alle de forkerte medlemmer man uforvarende havde lokket ind i foreningen. Man var derfor på udkik efter nye udfordringer, nye værdige sager at tjene.

Der blev i fuld alvor talt om det nye klientel man havde kastet sin kærlighed på. De rørende bekymringer gjaldt nu små landes ulykkelige oppositionspolitikere - heldigvis let genkendelige mappemænd, som vi andre med glæde ville bringe trost, når vi traf på dem, siddende under vores palme uden en moders kærlighed, med ansigterne opløste i tårer.

Som det forsonende blev sagt i anledning af den farvestrålende brochure: Vi bliver praktisk taget naboer, så kan vi gå frem og tilbage og besøge hinanden - I må også gerne komme og besøge os!

Civiliserede forsamlinger ville, hvis de oplevede noget tilsvarende - trods den ufrivillige komik - nok ikke have tøvet med at betegne forslaget som forræderi og misbrug af betroede foreningsposter.

Landområdet ved nordporten på farmen skulle efter planen overtages til en meget lav pris, som gruppen selv, helt uden hjælp havde fastsat.

Uden at rødme, uden at krumme tæer, uden nogen som helst fornemmelse for hvornår foreningens spinkle rammer igen ville briste, forte gruppen forslaget frem til afstemning. En klar framelding - en utvetydig afstandtagen til planerne fra foreningens formand, ville have været en opmuntring, og kunnet tolkes både som en passende loyalitet og en forventelig trofasthed overfor foreningens samlede medlemmer.

Måske er det netop her vi bør rejse os op og stå et minut i stilhed og mindes, ikke den afgående ledelse, men de 67 medlemmer - den halvdel af foreningen, som blev skuffede og syge i hjertet over svindelen og talentløsheden, og som tog konsekvensen og meldte sig ud. Uduelighedens omfattende konsekvenser

fremgår den dag i dag af medlemslisten, hvor der f.eks. af de første 40 medlemmer kun er 14 tilbage. Foreningens kasse måtte derefter tilbagebetale de lån, som de udmeldte akkurat som vi andre efter aftale havde stillet til rådighed for foreningen.

Selv om masseflugten så godt som for alles vedkommende blev foretaget på grund af skuffelse over de uregelmæssige forhold i foreningen, regner vi for nemheds skyld med 50, når vi prøver at opgøre tabet. Alligevel ser det ud til at være den største udgift foreningen nogensinde har haft - penge som vi med en kvik og sympatisk ledelse slet ikke havde behøvet at miste. Et beløb som med tiden er blevet til et sted mellem 670.000 - 750.000 kr. Til sammenligning kan man erindre sig købsprisen for farmen - på ca. 1.100.000 kr.

Afskeden med de mange medlemmer og den forsvundne arbejdskapital rev naturligvis tæppet væk under resten af foreningen. Beløbet kunne i hænderne på ansvarlige medlemmer have bragt foreningen langt videre end blot til dørtrinnet foran planlægningen af hensigtsmæssige rammer på farmen, for arbejdende eller ferierende medlemmer.

For de penge kunne en seriøs byggegruppe i stram snor - i snævert samarbejde med bygherren, de menige medlemmer - eller en god arkitekt og et hold af frivillige praktiske grise i løbet af årene have sat alle huse i stand.

På kanten af den økonomiske afgrund, et sted hvor man ikke sælger mange billetter, blev der i hast hønsestrikket en redningsplan, et fristende tilbud til medlemmernes ægtefæller, børn og venner, som det så kont hed - der nu ved at tilføre den tiltrængte kapital, blev givet mulighed for at klemme sig ind på de mange tomme pladser for under halv pris.

De fleste af vi andre har vel hver især betalt 21.000 kr. eller lidt mere (med låncene), for at blive gyldige medlemmer - og som det mere og mere forekommer usikkert om vi alle fortsat skal betale 2400 kr. om året i foreningskontingent, kan det kan være en besynderlig tilfældighed at vi alle i begyndelsen skulle betale det samme for at blive medlemmer af foreningen. Vi ser jo ikke ens ud, og vi bruger ikke alle farmen lige meget.

Man kan i dag kun gisne om vindretningen dengang - at det mere end fordi det var indlysende, var et tilfældigt flertal i foreningen der tilsammen lagde tyngden på det gammeldags, nu åbenbart forældede princip om at alle medlemmer skal stilles lige.

Det er meget muligt at det er skik og brug i bananrepublikker og blandt fikse advokater at der er mindst to-tre priser for den samme vare. Men den slags numre forventer man naturligvis ikke i en dansk forening uden endnu engang at skuffes - det betragtes almindeligvis som amoralsk, som dårlig etik, og det er et klart brud på den aftale hvorunder foreningen har lånt først 10.000 kr. og senere 6.000 kr. af alle der var medlemmer på det tidspunkt økonomien for anden gang brændte på.

Uden naturligvis at bebrejde nogen at have taget imod discount-tilbudet, skulle samtlige medlemmer som har betalt gammel pris, inden man dumpede billetprisen, enten have forskellen tilbagebetalt - eller have haft et tilbud om tilbagebetaling forelagt.

I modsætning til små børns løfter, er der tale om dispositioner foretaget af en ledelse under ansvar, og foreningsmedlemmer som i god tro, som det hedder, og udfra en velkendt tradition, har følt sig aldeles sikre på at foreningens ledelse uden nogen som helst vaklen, til enhver tid ville forsvare og fastholde dette "lighed for alle"- princip.

Det var tankevækkende at møde Bente Elkjærs skarpe blik i sidste nr. af bladet. Havde de åbenlyse inkonsekvenser Bente slog ned på blot været de eneste flovmænd. Bentes forholdsvis korte tid i foreningen er måske en del af forklaringen på hendes forslag om at 3 gebyrfri uger på farmen må være rigelig belønning for kontingentet på de årlige 2400 kr.

Men charterturismens logik og letfordøjelige talkolonner ligger langt fra det som engang var maddingen på krogen, for at fiske medlemmer. Det som engang var tiltrækkende ved foreningen - selve varedeklarationen - den nu helt forsvundne målsætning fra begyndelsen - at medlemmerne på frivillig basis, ved fælles hjælp så vidt mulig selv skulle bygge farmen op.

Og - lokketonerne og ordlyden i det skriftlige materiale under de flestes indmeldelser (gentaget i administrationsgruppens skrivelse af 16. april 1993) - at medlemmer, uanset om de er arbejdende eller ferierende, betaler for deres ophold gennem kontingentet.

Det er det fælles hjerte Birgitte her klipper i med sin nervøse lille saks - foreningens centrale tanke, hvorpå medlemsindsatsen hviler, og den regel som ligger til grund for alles indmeldelser.

På den baggrund kunne det også være interessant at vide - mens gebyr-vejrhnen snurrer - mens retfærdigheden er til debat - mens ledelsen plejer sit hukkommelsestab - hvor mange afgiftsfri uger man fremover kan opholde sig på farmen, når man i modsætning til andres 10.000 kr., kun har betalt 21.000 kr. - for at blive optaget i foreningen.

Efter Bente Elkjærs egne fund i rodebutikken, og forsøget på at lokalisere uhyrlighederne udført på foreningens efterhånden temmelig skamferede lege-me, kan den videre efterforskning kun imødeses med interesse.

Den afgående ledelses forestilling om at låneaftalerne med medlemmerne er fremstillet af et gummiagtigt materiale, og at foreningen og dens spinkle struktur kan behandles som en klump modellervoks, man kan ælte og mase i en uendelighed - pølse til Højskoler, pølse til Nordportsudstykniger, pølse til Time-share-forretning - har ikke bare demonstreret blindhed overfor de reelle opgaver på farmen - men får de engang så besungne intentioner med Rio Mira til at se ud som sminke.

Ti års medlemskab har med al tydelighed vist at foreningen ikke evner at skabe stabile forhold - ikke evner at holde fast i det oprindelige program vi har betalt for - ikke evner at udvikle større projekter af rimelig kvalitet som tager udgangspunkt i portugisisk tradition og byggeskik, eller almindelig dansk omtanke og sømmelighed.

Jeg håber virkelig at farmen og medlemmerne genvinder helbredet med den nye ledelse.

(72)

Oskar Rasmussen

10 år efter, i anledning af et jubilæum:

Da den nye godsejer kom til Quintaen! af Martin Jespersen (10).

"Now it can be told"! Der er visse historier, som ikke tåler dagens lys lige efter at begivenhederne har fundet sted, men som længe efter, i historiens og bagklogskabens lys så endelig kan fortælles, og om 100 år er alting glemt. Jeg skal fortælle om en sådan historie, da jeg for første gang kom til Quintaen i foråret 1987 sammen med en veninde, før vi købte denne elskede quinta.

"Europas reneste flod".

Forhistorien kender de fleste. Omkring juletid 1986/87, hvor jeg lige var kommet hjem fra en sejltur på Nordkaperen (dog uden Kløvedal) langs Mexicos kyst, kom der en dag dumpende et flerfarvet prospekt fra Nardo og co. Det handlede jo om "Rio Mira", som lå lige nede i baghaven på den quinta, man overvejede at købe kollektivt, og det var Europas reneste flod, og man kunne lade sig drive op og ned ad floden ved strømmens og tidevandets hjælp, helt uden brug af energi. Jeg kendte Nardo fra VS-Nørrebro, hvor vi havde lavet en stor sommerfest, som iøvrigt blev startskuddet til Todesgade-aktionen tilbage i 70-erne. (Nardo blev iøvrigt dengang væk i flere dage fordi han og en anden skulle turnere rundt på de københavnske værtshuse for at finde en person til revyen til festen, som skulle ligne Egon Weidekamp. Det lykkedes! Som iøvrigt de fleste af Nardos projekter: Den røde Højskole, Nordkaperen, Rio Mira-farmen).

Nå, jeg havde tilfældigvis dengang arvet nogle penge, og jeg måtte naturligvis være med i den forening, som skulle have Europas reneste flod i baghaven og var iøvrigt hooked på spansk (jeg gik på et lille kursus på Studieskolen) og portugisisk, og levede stadig lidt i slipsstrømmen på den portugisiske revolution fra 1974-75. Altså: jeg betalte gladeligt de oprindelige 2 gange 5.000 kr. Iøvrigt til stor morskab for nogle af mine venner, som grinede ad denne dårlige investering og som mente, at dette her lugtede af "projekt-mageri". Jeg var for så vidt enig, men har altid godt kunnet lide sådan noget "projekt-mageri". Og idet jeg altså ikke fulgte Marx' råd om "at jeg ikke kunne drømme om at melde mig ind i en forening, der vil have mig som medlem" (Groucho Marx altså) blev jeg således medlem i foråret 87, og var åbenbart ikke den eneste idiot, der var hoppet på den, idet jeg blev medlem nr. 10. Bl.a. var min gamle ven John Christensen som sædvanlig hurtigere ude og blev til min store fortrydelse medlem nr. 9 lige før mig. Det er jeg stadig ikke rigtig kommet over. Og han undlader heller ikke ved givne lejligheder at bore i såret. Nåh, nok om det.

Jeg husker, at der blev holdt et stort møde ude i Christianshavns beboerhus, hvor man gik rundt om hinanden og snakkede i smågrupper. Det lignede nærmere en slags reception,

hvor alle gik rundt med en øl i hånden. Der var ikke noget

egentligt møde, bortset fra at Nardo bød velkommen. Men i centrum for festen stod et TV-apparat, som nogle stod og kiggede sporadisk på og gik til og fra. På TV-et kørte en timelang videofilm med håndholdte videooptagelser fra denne grund lige i nærheden af Europas reneste flod (nu var den rykket en anelse længere væk fra baghaven) med ganske langsom kameraføring. Der var iøvrigt en masse vand, bassiner, statuer og stauder, blomster m.v., så lidt smagte det da af flod. Hvis nogen nogensinde har set Andy Warhols film "Empire state building", hvor han i en 24-timers film kører et kamera uden lyd ganske langsomt op og ned ad Empire state building udefra, så har man en idé om denne her videofilm fra quintaens karakter. Jeg så som alle andre på den et par minutter og følte mig nu ganske overtydet om, at jeg helt definitivt havde valgt rigtigt ved at melde mig ind i den forening, som kunne præstere et sådant arrangement. Og jeg følte at jeg nu havde undersøgt sagen meget grundigt og var ovenud tilfreds.

(En kort progression frem til i dag, 10 år efter, er, at man stadig kan lave den slags, se bare på fælles- og årsmøderne og så denne fine 10 års jubilæumsfest, som omtales andetsteds i bladet. Det blev på et møde fremført som lidt af en kritik, at idéen til denne jubilæumsfest var opstået efter adskillige flasker vin, øl og machiera-er ovre hos damen i Sao Pedro.

For mig er det lige omvendt: Jeg er helt vild med at være med i en forening, der kan finde på at lave sådan en fest efter nogle tanker i spiritustågerne, og så realisere dette bagefter. Sådan en forening skal jeg da være medlem af!

Masser af gode ideer, sikker også dårlige, er jo fostret på værtshuse, f.ex. også da Nardo skulle finde den person, der lignede Weidekamp, og det lykkedes jo også. Jeg forestiller mig, at Nardo og co. også har fået hele idéen til Rio-Mira-kollektivet på et værthus, og se hvad der er kommet ud af det!

Det gale er ikke, at idéer opstår på et værthus, det er helt fint, men det gale er, at man, f.ex. jeg selv, ikke altid får udført disse idéer bagefter, når tågerne er lettet dagen efter.)

Turen til quintaen og Jaime Amaro.

Nåh tilbage til 1987 og hovedsporet. Min gode veninde, som jeg dengang boede hos, var stadig mildt sarkastisk, når talen faldt på min glimrende investering af 10.000 kr. Og hun foreslog, at vi jo kunne tage en tur til Spanien og Portugal, og så kunne vi jo evt. i fællesskab besigtige dette portugisiske landsted. Jeg var også den gang lærer for flygtninge og vi var da ansatte som daglejere fra time til time, og man kunne derfor bare sige til skolelederen, nåh jeg er forresten væk på ferie i Portugal den næste måned. Og det gjorde jeg så, og jeg ringede til Nardo og spurgte, om man evt. kunne komme derned. Han oplyste, at vi jo endnu ikke havde købt godset og endnu lå i forhandlinger med ejendomsmægleren, Jaime Amaro, der havde sit firma liggende på Rua Sousa Prado i Odemira (den der går op fra Taxaholdepladsen op mod den blå café), men vi kunne bare tage derned og jeg fik en seddel med og Nardo orienterede Amaro om at vi ville komme osv. Vi skulle bare kontakte ham på Sousa Prado og så var den i orden.

Og så tog vi af sted. Først med fly til Madrid, hvor vi så Museo del Prado jeg klarede det på 10 minutter, idet jeg kun ville se de to billeder af Goya om henrettelsen af de spanske oprørere mod Napoleon i 1808 og ikke få odelagt oplevelsen af at se alt muligt andet, iøvrigt meget fine malerier af Velasques, El Greco osv.), og videre til Sevilla og Cordoba, hvor vi så flamencodans og moskeen,

Leonel og Anabela danser

dende begivenhed.

Vi var nu glade for at der "kun" kom de 500, og at folk fra nabolaget var mødt så talrigt op.

'Sidste mand lukker og slukker

Festen var berammet til at slutte ved midnattstid, men der var stadigvæk godt træk i baren og fuld knald på musikken. Nogle af vore ville godt ha at vi sluttede. Men det er sin sag efter en vellykket dag og aften at få brudt festen pludselig op, uden at det virker stødende. Fernando havde nu spillet næsten uafbrudt i 6 timer, men virkede ikke mindre veloplagt end da han startede.

Jeg holdt derfor en lille tale, som folk vistnok forstod. Vi havde haft en dejlig dag og det håbede vi også de havde haft. Også tak til musikken, som nu vil spille et nummer eller to til afslutning.

Da musikken pakkede sammen, gik de fleste. Tilbage var kun barens faste stok, som hjamp os med at drikke de sidste 20 liter øl. Vi fortalte ikke at der stod 150 liter i køkkenet. Således gik de sidste ved 2-tiden.

Sidste dag på Quintaen

Oprydningen var ordnet i løbet af formiddagen.

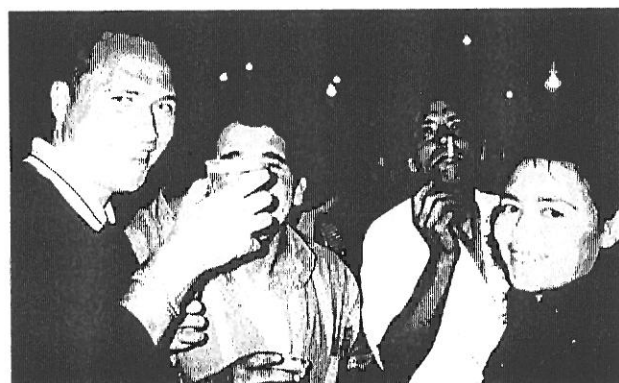
Resten af dagen brugte folk til at slappe af eller tage til vandet.

Vi skulle tidligt i seng den aften, for at komme op klokken 3 nat og nå morgenflyet i Lissabon til København.

Jeg mødte nogle af naboerne som havde deltaget i festen ved baren i Sao Pedro. De stillede alle det samme spørgsmål - pro ano? -, hvilket må betyde.

Gentar I successen til næste år?

Jeg kunne kun svare, at vi nok lavede en ny fest om 5 år, at det var et stort arbejde (hvilket det egentlig ikke var), og at myndighederne kun havde givet os tilladelse, fordi det var en jubilæumsfest, som kun skulle finde sted med års mellemrum.

Natklubbens sidste gæster

Festen gav et beskedent overskud, hvilket sikkert fremgår andetsteds i bladet.

Følgende opholdt sig og deltog i forberedelsen og festlighederne på Quintaen 1. maj 1997.

Medlemmer:

Merete, Jens, Anne Marie, Hanne Schmidt, Carsten, Margit, Thomas, Jesper, Niels Tessing, Jørgen og Nardo.

Gæster:

Sonja, Birger, Peter, Jane, Eva, Anja og Lene.

København den 25. maj 1997 Nardo

FORENINGEN RIO MIRA'S

10 ÅRS JUBILÆUMSFEST

QUINTA DO BOGALHO

En længere historie

Natten før festen brød stormen løs, og først et par timer før den officielle start, løjede vinden så meget, at presseningerne over musiktribunen endelig kunne surres fast.

De foregående dages forberedelser var foregået i roligt og solrigt vejr.

Sjældent, om aldrig har quintaen været så frydefuld at skue.

Fårene havde gjort deres grundlæggende arbejde godt. Leonel fulgte efter med traktor og hæksaks. Et arbejds hold af medlemmer og gæster beskar pergola og vækster, rengjorde bassiner og bede i Kildedalen, og afsluttede med at kalke murene omkring bedene.

Husene stod nykalkede med blå sokler og indramning af døre.

De omkring 20 medlemmer og gæster var fordelt i husene, gik på visit hos hinanden, gik sammen til middag i Sao Pedro efter en sun-

downer ved kilden, tog til stranden eller lavede forberedelser til den ubestemmelige fest.

Visionen om quintaen som en landby opstår tilsyneladende af sig selv, udfra bygningernes placering og folks behov for fællesskab i større eller mindre doser.

Fordragelighed og forventning, og vist også en vis stolthed over quintaens tilstand, prægede dagene og forberedelserne op til festen.

Den ubestemmelige fest

Vi havde holdt et par forberedende møder i Danmark i løbet af vinteren, og var her blevet enige om at vi ikke havde nogensomhelst mulighed for at detailplanlægge det ukendte. Så det indskrænkede sig til at få engageret noget musik, give medlemmerne meddelelse om hvornår festen ville finde sted med opfordring til at møde op, sikre en underskudsgaranti og ellers håbe på det bedste.

Det var en god plan.

Leonel og Jesper 1. maj 1997

Anabela havde hyret musikken, og sat plakater op i lokalområdet. Joaquim, fåreejeren, kom med et lam, kulørte lamper lånte vi af kommunen, musiktribunen var en stor anhænger til en lastbil, fadølsanlægget og de 500 liter øl kom fra depotet i Sao Pedro, købevand også derfra og gratisvand fra kilden, så de grundlæggende ting var et knips med fingeren og såre enkelt. Merete styrede økonomien med blid men alligevel fast hånd, så de fleste ting var lånt eller kunne leveres tilbage.

Men ingen havde nogen anelse om hvem og hvor mange der ville dukke op. Et ukvalificeret gæt endte op på et sted mellem 200 og 1000, og det er jo ikke særlig nemt at købe mad ind til en sådan størrelse.

Udover lammet, som Anabela lakonisk meddelte at det brød portugisere sig ihvertfald ikke om, købte vi 13 kg kød til bifanas af ca. 60 g. d.v.s. 216 stk. med brød og sennep.

Niels og Futter fik lavet grillspyd hos den "tyske" smed, og leverede fremragende grillmad med salater som Augustos kone, ? sponsorede festen med.

Thomas fik næringsbrev for en nat, med officielt stempel til "at afholde fest under åben him-

mel med udskænkning af spirituelle drikke." Der blev lavet borde og bænke, opsat affaldssække på stativer, anlagt vej frem til en parkeringsplads på store slette (så adgangsvejene til grunden var fri for udrykningskøretøjer), der blev lavet skilte til orientering udenfor i lokalområdet og på selve grunden, og således var det nærmest som julestemning i børnehaven, med Leonel som den pavestolte julemand. Og solen gik sin gang før stormen.

En længere historie fortsat

Jubilæer og runde fødselsdage er de punkter i tiden hvor der kigges tilbage, laves status og i de lykkelige tilfælde pejles der mod fremtiden med rank ryg og blikket fremad.

Selvom tallene er runde, er der alligevel noget firkantet over den måde at dele tiden ind på. Men også i foreningens historie har de runde tal været rigt anvendt.

Oprindeligt indskud kr. 5.000, rentefritlån kr. 10.000, medlemsantal 100, afstand 3.500 km, o.s.v.

Og nu - 10 års jubilæet, som skulle holdes, for vi er mange, og fra projektets start var netop 10-året tid for status.

En kort udgave kunne være:

Stedet er der, med biologiske og andre mangfoldigheder, økonomien er glimrende, og der ligger en lang række endnu ikke realiserede projekter og uprøvede potentialer i forening og grund.

Gæsterne kommer

Ved halvfiretiden ankommer de første gæster, til fods, på knallert og i biler.

Bilerne følger skiltning og afmærkning ud til parkeringspladsen på Store Slette.

Endelig kommer også Fernando Perreira, den

En pause i dansen

Merete udskænker fadøl

mest populære musiker på de kanter.

Han har sin harmonika og en bunke elektronisk grej, så han ene mand gør det ud for et helt orkester.

Ved firetiden er der begyndende kødannelse ved indkørslen til parkeringspladsen. Også gående strømmer til. Vinden er nu kun en behagelig brise under den skyfri himmel.

En del bænker sig ved bordene under korktræerne på sletten udfor Porcos, andre på terrassen og bænken ved gavlen er tæt besat med kvinder som vil danse, for her er dansepladsen med musiktribunen.

Der kommer gang i udskænkningen af øl, og ved grillen er der også blevet travlhed.

Ude på sletten kører en del biler ind i skyggen under de store træer, og ud vælter familier med borde, stole, tæpper og transportable grill.

De gjorde det med en sådan selvfølge, at man skulle tro det var deres sædvanlige søndagsudflugt.

De dansende kvinder

Det var kvinderne der førte an på dansegulvet sammen med børnene.

De danser alle den samme tripvals, igen og igen, med usvækket vitalitet og begejstring. Mændene drak den medbragte vin og skar pølsestumper ud til hinanden, eller forsynede sig ved fadølsanlægget.

Det var en blandet skare, socialt og aldersmæssigt. En del kunne vi genkende fra købmanden, Sao Pedro eller T-krydset, men der var også mange som vi ikke kendte.

Ved syvtiden var der nok omkring 500 gæster. Nogle fortalte, at de havde hørt om festen ved en tilfældighed, og at der nok ville være komte et par tusinde hvis det var en tilbageven-

Der er trængsel på bænken ved dansepladsen